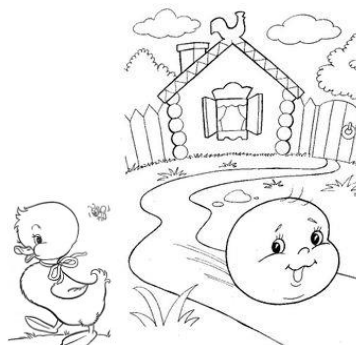

Meno žiaka: _____

Trieda: _____

Pampúšik

1. Pampúšik cestou stretol niekoľko zvieratiek. Pamätáš si všetky? **Vyfarbi obrázky so zvieratkami, ktoré stretol na svojich potulkách.**

2. Pamätáš si, ktoré zvieratko stretol ako prvé? Skús porozmýšľať o čom sa spolu rozprávali.

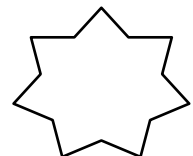
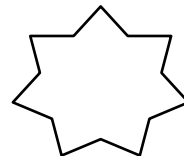
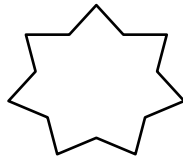
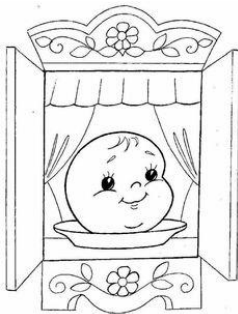
3. Pampúšika nakoniec niekto priniesol babke a dedkovi. **Ktoré zo zvieratiek to bolo? Ak ho nájdeš, obrázok si vyfarbi.** Ako sa mu podarilo Pampúšika dobehnúť?

4. Pozorne si prezri obrázok. Kto je na obrázku a čo robí? Kto v rozprávke piekol pampúšik – babka alebo dedko? Urč, či je obrázok pravdivý.

5. Pamätáš si ako sa pečie taký pampúšik? Zorad' obrázky podľa postupnosti. Do prázdnych okienok napíš číslo poradia, prípadne počet bodiek. Porozmýšľaj spolu so svojimi spolužiakmi.

6. Pozorne si prezri obrázky. Aký je medzi nimi rozdiel? Povedz, kedy a prečo sa vlk mohol hnevať na Pampúšika?

7. Keďže si šikovne vypracoval všetky úlohy, tak si trošku oddýchni a vyfarbi si obrázok Pampúšika.

Text rozprávky:

Za nevysokou horou, za nehlbokou riečkou, celkom pod lesom, ukrýva sa záhradka. Malá, neveľká – klobúkom by si ju zakryl, ale je to záhradka, so všetkým, čo k nej patrí. A pri záhradke stojí malý domčúrik s maličkým okienkom a za okienkom žije, nažíva, starenka a starček.

„Starček,“ pýta sa starenka, „čo by si chcel dnes na obed? Varené zemiačiky, pečené zemiačiky alebo zemiakovú kašu?“

„Zasa iba zemiaky,“ hundre starček.

„A čo iného, keď nemáme ničoho, iba tých pár zemiačikov?“

„Starenka, keby si mi tak upražila pampúšik, to by bolo mňam, mňam.“

„Starček, starček, čo si ty len nevymyslíš? Vraj pampúšik!“

„Taký pekný, ružovučký, zvrchu chrumkavý a vo vnútri mäkučký ako páperový vankúšik.“

„Tebe sa sníva? Kde by som vzala na pampúšik múku?“

„Pometieš trochu po múčnici, povymetáš jej všetky rohy, a možno sa múky na jeden pampúšik nametie.“

„A keby som aj múky namietla, kde vezmem smotanu na zamiesenie?“

„V komore v kúte stojí mliečnik plný mlieka a na ňom isto iste troška smotany pláva. Pozberaj ju a zamiesiš cesto na pampúšik.“

„Aj keď múku pozmetám a smotanu pozberám, kde vezmem maslo, aby som na ňom mohla pampúšik vypražiť?“

„Keď máš smotanu, máš aj maslo. Smotanu v múčelnici zmútiš a maslo zoberieš.“

„Ále, koľko to bude trvať kým smotanu zmútim...“

„Kým zmútiš smotanu na maslo, aspoň ti cesto poriadne vykysne. Ale keď sa ti to zdá dlho, vyškrab poriadne lyžicou maselnicu, a isto iste masla na upraženie pampúšika naškriabeš.“

A tak starenka múčnicu povymetala, za hrst' múky namietla, so smotanou zamiesila, a keď cesto vykyslo, na masielku upražila pampúch. Pampúšik do ružova upečený, z vrchu chrumkavý a vo vnútri mäkučký ako páperový vankúšik. Položila pampúšik na podokenicu, aby vychladol.

„Starček, starček, nože sa pozri, aký krásny pampúšik sa mi podarilo upiecť.“

„Pampúšik? Veď je to pampúch, pampúšisko, a ako krásne vonia!“ zaradoval sa starček.

„Počkáme kým vychladne, potom ho zjeme, mliečkom zapijeme...“

„Aký je len utešený. Veru by ho tuším bola škoda aj zjesť – žiari v okne ako malé slniečko.“

Ale dlho bolo pampúšikovi ležať, polihovať. Schytil sa a koprc – začal sa kotúľať z okna na truhlicu a z truhlice na zem a tam pod lavicu. Starenka skočila, ohreblo schytila, beží za pampúchom, aby ho lapila. Lapala, lapala, no nedolapila. A pampúšik – guli, guli ku dverám.

Vyskočil aj starček, lopatu pochyť, beží za pampúchom, hádam ho dochytí. Ale pampúch kotúľa sa guli, guli, hop a skok. Cez prah skočí, dvor prefrnkne, dogúľa sa do vrátok. A už hybáj – po cestičke dolu kopcom cez potok. Kotúľa sa on ďalej a ďalej, vždy ďalej a ďalej.

Kotúľa sa pampúšik po ceste a stretne vlka:

„Postoj, pampúch, pampúšik, dozlatista vypečený, zlatúšik.“

„Najprv hádam, ty sa ráč, predstavíť sa, čo si zač.“

„Vypĺznutý, vychudnutý lesný trubač, samouk. S nenásytným prázdny bruchom, volajú ma sivý vlk.“

*„Ja som pampúch, pampúšik,
mäkký ako vankúšik.*

*V múčnici ma pozmetali
a na masle pražili.*

*Na oblôčku ochládzali,
ale neustrážili.*

*Chrumkavý a ružovučký
s okrúhlučkým bruškom,
kotúľam sa dolu vrchom,
sem-tam hore vrškom.*

*Tramtarara tramtaram,
po svete sa kotúľam.“*

„Keď je to tak, nuž ťa zjem!“

„Ako, keď ti utečiem? Nedobehla ma starenka, starček nedolapil, ani ty ma veru nezješ, hoci si sa chlapil. Tramtarara tramtaram, do sveta sa odgúľam.“

A kotúľ, spustil sa dolu brehom, že si vlk sotva stihol oči pretrieť. Kotúľa sa, pampúšik, kotúľa a stretne medveďa.

„Postoj, pampúch, pampúšik, dozlatista vypečený, zlatúšik. Ja som medveď ťarbák. Som kráľ lesa, šírim strach. Všade, kde sa zrazu zjavím, každý volá na poplach. Teba teraz pampúch zjem.“

„Ako, keď ti utečiem? Nechytí ma starček, starká, vlk ma nedolapil, a ani ty ma veru nezješ, hoci si sa chlapil. Tramtarara tramtaram, do sveta sa odgúľam.“

A kotúľ, spustil sa dolu brehom, že si medveď sotva stihol šmatľavými labami oči pretrieť. Kotúľa sa, pampúšik, kotúľa a stretne lišku.

„Postoj, pampúch, pampúšik, dozlatista vypečený, zlatúšik. Ktože si? Číže si? Namôj veru, pekný si. Ja som líštička kmotrička, prefíkaná hlavička. V mojich zuboch často skončí sliepka, ba aj kačička.“

*„Ja som pampúch, pampúšik,
mäkký ako vankúšik.*

*V múčnici ma pozmetali
a na masle pražili.*

*Na oblôčku ochládzali,
ale neustrážili.
Chrumkavý a ružovučký
s okrúhlučkým bruškom,
kotúľam sa dolu vrchom,
sem-tam hore vrškom.
Tramtarara tramtaram,
po svete sa kotúľam. “*

„Pekná je tvoja pesnička, ale ja som stará, zle počujem, nože pod' bližšie, ešte, až sem, a zaspievaj hlasnejšie. Sadni si mi na ňufáčik, ty môj krásny spevák.“

Pampúšik si sadol líške na ňufáčik a zaspieval:

*„Ja som pampúch, pampúšik,
mäkký ako vankúšik.
Tramtarara tramtaram,
po svete sa kotúľam. “*

Vtom líška otvorila velikánsku papuľu a už – už chcela pampúšik prehltnúť. Keď vtom, kde sa vzal, tu sa vzal, zrazu sa prigulikal ježko pichliač a urobil líške do chvosta pichliačmi pich, pich, pich, že sa jej hned' a zaraz odnechcelo prehltnúť pampúšik. A pampúšik rýchlo kotúľ, už sa aj gúľal preč a preč, čo najďalej od tej strašnej zubatej papule. A ktovie kam by sa bol až zakotúľal, možno až na kraj sveta, ale ježko sa stočil do kľbka a pampúšik predbehol:

„Stoj, pampúch! Už aj stoj!“

„No, opäť ma tu chce niekto zjesť. Už ma to otravuje. Kamarát, daj mi pokoj. Aj tak ti utečiem. Pozri. Tramtarara tramtaram, do sveta sa odgúľam.“

„Môžeš sa, pampúšik, gúľať, kotúľať ako len chceš, pichľavá ježkovská guľa rýchlo sa kotúľa tiež. Tej veru neujdeš. Vieš? Na pichliačoch odnesiem ťa pekne nazad v tejto chvíli, k starenke a starčekovi, aby sa ti tiež potešili.“

A tak sa aj stalo. Starček a starenka sa pampúšiku potešili, ježka štedro odmenili.